

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

17.12.2008

B6-0628/2008 }
B6-0633/2008 }
B6-0639/2008 }
B6-0642/2008 }
B6-0643/2008 } RC1

WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

zgodnie z art. 115 ust. 5 Regulaminu

- Geoffrey Van Orden, Colm Burke, Eija-Riitta Korhola, Charles Tannock, Bernd Posselt, Maria Martens, w imieniu grupy politycznej PPE-DE
- Pasqualina Napoletano, Glenys Kinnock, Alain Hutchinson, Emilio Menéndez del Valle, Ana Maria Gomes, w imieniu grupy politycznej PSE
- Marco Cappato, Marios Matsakis, Fiona Hall, Thierry Cornillet, w imieniu grupy politycznej ALDE
- Margrete Auken, w imieniu grupy politycznej Verts/ALE
- Eoin Ryan, Ewa Tomaszewska, Ryszard Czarnecki, Hanna Foltyn-Kubicka, Marcin Libicki, Adam Bielan, w imieniu grupy politycznej UEN
- Kathy Sinnott, w imieniu grupy politycznej IND/DEM

zastępuje on tym samym projekty rezolucji złożone przez następujące grupy polityczne:

- ALDE (B6-0628/2008)
- PSE (B6-0633/2008)
- Verts/ALE (B6-0639/2008)
- UEN (B6-0642/2008)
- PPE-DE (B6-0643/2008)

w sprawie sytuacji w Zimbabwie

RC\759704PL.doc

PE416.116v01-00}
PE416.121v01-00}
PE416.127v01-00}
PE416.130v01-00}
PE416.131v01-00} RC1

PL

PL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji w Zimbabwe

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Zimbabwe, z których ostatnią przyjął 7 lipca 2008 r.,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2008/135/WPZiB z dnia 18 lutego 2008 r. odnawiające do dnia 20 lutego 2009 r. środki ograniczające, które nałożono na Zimbabwe na mocy wspólnego stanowiska 2004/161/WPZiB, uwzględniając rozporządzenie Komisji 1226/2008 z dnia 8 grudnia 2008 r. zmieniające wspólne stanowisko oraz wnioski Rady w sprawie Zimbabwe, które przyjęto 12 grudnia 2008 r. i w których wyrażono poważne zaniepokojenie pogarszaniem się sytuacji humanitarnej w Zimbabwe,
- uwzględniając rezolucję w sprawie sytuacji w Zimbabwe przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r. w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea),
- uwzględniając sprawozdanie misji obserwacji wyborów Parlamentu Panafrkańskiego w sprawie zharmonizowanych wyborów, które odbyły się w Republice Zimbabwe w dniu 29 marca 2008 r.,
- uwzględniając rezolucję w sprawie Zimbabwe przyjętą podczas 11 szczytu Unii Afrykańskiej, który odbył się w Szarm el-Szejk w dniach 30 czerwca – 1 lipca 2008 r.,
- uwzględniając porozumienie z dnia 15 września 2008 r. w sprawie rozwiązania problemów, z jakimi boryka się Zimbabwe, zawarte między Afrykańską Narodową Unią Zimbabwe – Frontem Patriotycznym (ZANU-PF) i dwoma ugrupowaniami Ruchu na rzecz Demokratycznych Zmian (MDC),
- uwzględniając traktat Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) oraz załączone do niego protokoły, m.in. protokół wyborczy SADC,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że Zimbabwe boryka się z kryzysem humanitarnym na skalę masową, w którym 5,1 mln ludzi – prawie połowa ludności kraju – dotkniętych jest głodem, oraz że wybuch epidemii cholery, spowodowany załamaniem się zaopatrzenia w wodę i systemu usług sanitarnych, spowodował co najmniej 783 ofiary śmiertelne oraz stał się przyczyną zakażenia ponad 16 400 osób w Zimbabwe, zaś ponad 300 000 ludzi poważnie osłabionych brakiem żywności zostało ciężko zagrożonych epidemią,

B. mając na uwadze, że władze Zimbabwe jasno dały do zrozumienia, że nie są w stanie położyć kresu kryzysowi humanitarnemu oraz że nie zaprzestaną surowego represjonowania swoich przeciwników; mając na uwadze, że istnieje wyraźny związek między katastrofą humanitarną i kryzysem rządów, który został spowodowany faktem, że Robert Mugabe nie przeprowadził

RC\759704PL.doc

PE416.116v01-00}
PE416.121v01-00}
PE416.127v01-00}
PE416.130v01-00}
PE416.131v01-00} RC1

uczciwych i wiarygodnych wyborów oraz nie przestrzegał zasad porozumienia z 15 września 2008 r., dotyczących utworzenia rządu jedności narodowej w celu zakończenia kryzysu mimo mediacji prowadzonej przez prezydenta Republiki Południowej Afryki Tabo Mbekiego,

- C. mając na uwadze, że stopa inflacji w regionie szacowana jest na miliardy procent, co stanowi najwyższy wskaźnik na świecie, oraz że 80% ludności żyje za mniej niż 1 euro dziennie, nie mając dostępu do podstawowych zasobów, takich jak żywność i woda,
- D. mając na uwadze, że zdaniem międzynarodowej, humanitarnej organizacji medycznej „Médecins Sans Frontières” (Lekarze bez granic) co najmniej 1,4 mln ludzi jest zagrożonych cholera, jeżeli epidemia nie zostanie powstrzymana u źródła; mając na uwadze, że epidemia przenosi się do RPA i Botswany,
- E. mając na uwadze, że połączenie kryzysu gospodarczego, politycznego i społecznego odbiło się niekorzystnie zwłaszcza na kobietach i dziewczętach oraz że są one szczególnie narażone na zakażenie cholera, ponieważ odpowiadają za opiekę nad chorymi w domu,
- F. mając na uwadze, że średnia długość życia w Zimbabwe spadła w ostatnim dziesięcioleciu z 60 lat w przypadku obu płci do 37 lat w przypadku mężczyzn i 34 lat w przypadku kobiet, mając na uwadze, że obecnie 1,7 mln ludzi w Zimbabwe żyje z wirusem HIV,
- G. mając na uwadze, że poza kryzysem politycznym i zagrożeniem dla zdrowia publicznego w Zimbabwe nasila się kryzys praw człowieka, którego ostatnim przejawem był szereg uprowadzeń obrońców praw człowieka: zniknięcie Jestiny Mukoko jest modelowym przykładem prześladowania i zastraszania obrońców praw człowieka, których dokonują ludzie podejrzani o działanie z upoważnienia władz Zimbabwe,
- H. mając na uwadze, że UNICEF szacuje, iż zaledwie 40% nauczycieli w kraju wykonuje swoją pracę, a na zajęcia uczęszcza jedynie trzecia część uczniów; mając na uwadze, że nauczyciele, podobnie jak lekarze i pielęgniarki, okresowo strajkowali i byli brutalnie prześladowani przez policję za wykonywanie swojego prawa do pokojowej demonstracji,
- I. mając na uwadze, że „mędrcy” – były sekretarz generalny ONZ Kofi Annan, były prezydent Stanów Zjednoczonych Jimmy Carter oraz znana obrończyni praw kobiet i dzieci Graça Machel – nie uzyskali zezwolenia na wjazd do Zimbabwe,
- J. mając na uwadze, że wielu afrykańskich przywódców, m.in. arcybiskup Desmond Tutu, prezydent Botswany Ian Kama oraz premier Kenii Raila Odinga, wezwało Roberta Mugabego do ustąpienia,
- K. mając na uwadze, że w dniu 8 grudnia 2008 r. na uroczystości obchodów sześćdziesięciolecia Powszechnej deklaracji praw człowieka prezydent Nicolas Sarkozy w imieniu UE wezwał Roberta Mugabego do ustąpienia, stwierdzając, że Robert Mugabe „przetrzymuje ludność Zimbabwe jako zakładnika” oraz że ludzie w Zimbabwe mają prawo do wolności, bezpieczeństwa i szacunku,
- L. mając na uwadze, że Zimbabwe jest bliskie spełnienia kryteriów powołania się na deklarację zatwierdzoną na forum ONZ w 2005 r., w której stwierdzono, że istnieje międzynarodowy „obowiązek ochrony” ludzi, na których dokonuje się zbrodni przeciwko ludzkości,

1. wyraża głębokie zaniepokojenie katastrofalną sytuacją humanitarną w Zimbabwe, epidemią cholery, głodem i całkowitym powstrzymaniem się reżimu Roberta Mugabego od podjęcia pozytywnych działań w celu zaradzenia kryzysowi; wzywa Radę i Komisję, żeby potwierdziły swoje zobowiązania wobec obywateli Zimbabwe poprzez znaczący, długoterminowy program pomocy humanitarnej;
2. zauważa, że UE uruchomiła właśnie 10 mln euro środków pomocowych i wzywa władze Zimbabwe do zniesienia wszelkich ograniczeń wobec humanitarnych agencji pomocowych i do zagwarantowania, że będzie można udzielać pomocy humanitarnej zgodnie z zasadami humanitaryzmu, neutralności, bezstronności i niezależności;
3. w pełni popiera wysiłki delegacji „mędrców” – byłego sekretarza generalnego ONZ Kofiego Annana, byłego prezydenta Stanów Zjednoczonych Jimmy'ego Cartera oraz znanej obrończyni praw kobiet i dzieci Graçy Machel – mające na celu zaradzenie kryzysowi w Zimbabwe, uważa za całkowicie niedopuszczalne, że reżim Roberta Mugabego odmówił członkom tej grupy wizy wjazdowej, skoro chcieli oni wykorzystać swoje znaczenie, żeby zwiększyć natychmiastową i długoterminową pomoc dla kraju i zakończyć w ten sposób straszne cierpienia ludzi w Zimbabwe;
4. stanowczo potępia ciągle stosowanie przez reżim Roberta Mugabego przemocy wobec członków i sympatyków MDC; jest oburzony serią niedawnych uprowadzeń obrońców praw człowieka i wzywa do natychmiastowego uwolnienia Jestiny Mukoko, dyrektora Zimbabwe Peace Project [Projekt pokoju dla Zimbabwe] (ZPP), Zacharii Nkoma, brata znanego prawnika zajmującego się prawami człowieka Harrisona Nkomo, Brodericka Takawiry, koordynatora Zimbabwe Peace Project na prowincji, Pascala Gonza, kierowcy w Zimbabwe Peace Project, oraz wielu członków MDC i działaczy społeczeństwa obywatelskiego, a także nalega, żeby sprawcy tych uprowadzeń zostali pociągnięci do odpowiedzialności;
5. z zadowoleniem przyjmuje poszerzenie unijnego wykazu osobistości reżimu Roberta Mugabego objętych zakazem oraz nalega, żeby dodano w nim kolejne nazwiska głównych popleczników Roberta Mugabego, m.in. Florence'a Chitaury, byłego ministra z ramienia ZANU-PF, który podobno obecnie żyje w Londynie, nie chce potępić Roberta Mugabego i bez przeszkód przemieszcza się do Zimbabwe i z powrotem;
6. wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ, żeby rozważyła nałożenie ukierunkowanych sankcji (zakaz przemieszczania się i zamrożenie aktywów) na Roberta Mugabego i osoby aktywnie uczestniczące w stosowaniu przemocy czy naruszaniu praw człowieka; wzywa zwłaszcza Chiny, Rosję i RPA, żeby w Radzie Bezpieczeństwa ONZ poparły surowe środki przeciwko reżimowi Roberta Mugabego oraz żeby dały afrykańskim rządów do zrozumienia, że nie zamierzają już udzielać jakiegokolwiek poparcia reżimowi Roberta Mugabego;
7. z uznaniem przyjmuje, że rządy Kenii, Botswany i Zambii mówią jednym głosem przeciwko

RC\759704PL.doc

PE416.116v01-00}
PE416.121v01-00}
PE416.127v01-00}
PE416.130v01-00}
PE416.131v01-00} RC1

Robertowi Mugabemu, oraz wyraża głębokie rozczarowanie faktem, że tak wiele innych rządów afrykańskich jest wciąż gotowych przymykać oczy na niegodziwości jego reżimu;

8. podkreśla, że ludzie w Zimbabwe rozpaczliwie potrzebują politycznej zmiany, oraz potępia fakt, że Robert Mugabe odmawia wykonania porozumienia, które podpisał 15 września 2008 r. i zgodnie z którym miał przekazać kluczowe ministerstwa partii Morgana Tsvangiraiego, oraz że nie zapoczątkowuje reformy politycznej;
9. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że istniejąca wśród obywateli Zimbabwe rozpaczliwa potrzeba natychmiastowej, radykalnej i demokratycznej zmiany wciąż jest pogwałcana przez opresyjny, oparty na manipulacji reżim Roberta Mugabego, który służy sam sobie;
10. pilnie wzywa kraje afrykańskie i instytucje regionalne, w tym SADC, a zwłaszcza Unię Afrykańską jako gwaranta porozumienia z 15 września 2008 r., a także wybitnych Afrykańczyków, żeby zwiększyli presję zmierzającą do zapewnienia sprawiedliwego, słusznego rozwiązania sytuacji w Zimbabwe, opartego na wiarygodnych wyborach, jakie odbyły się w marcu 2008 r., oraz żeby w wyważony sposób monitorowali wszelkie porozumienia polityczne;
11. wzywa Radę, żeby zachęciła Unię Afrykańską do przygotowania planu aktywnej interwencji mającej na celu ochronę ludności cywilnej w Zimbabwe;
12. wzywa Radę, żeby stale zwracała uwagę na możliwe skutki, jakie dla wywołują dla regionu umyślnie zaniedbania i nieudolne rządy ZANU-PF, destabilizujące Zimbabwe;
13. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją w regionie uchodźców z Zimbabwe i ubolewa na aktami przemocy dokonywanymi w sąsiadujących krajach wobec uchodźców z Zimbabwe; wzywa Komisję do udzielenia tymże państwom sąsiadującym wsparcia poprzez realizację programów pomocy finansowej i materialnej dla uchodźców;
14. stanowczo wzywa wszystkie zainteresowane podmioty i wspólnotę międzynarodową, żeby byli gotowi na wsparcie gospodarczej i społecznej odbudowy Zimbabwe, jeżeli zostanie utworzony rząd, który rzeczywiście odzwierciedli wolę obywateli Zimbabwe w pełnym zakresie oraz jeżeli zaistnieją namacalne znaki powrotu do poszanowania demokracji, praw człowieka i praworządności;
15. wzywa Radę i państwa członkowskie, żeby przyspieszyły działania dyplomatyczne w Afryce w celu zapewnienia aktywnego wsparcia dla zmian w Zimbabwe;
16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi państw grupy G8, rządowi oraz parlamentowi Zimbabwe i RPA, Sekretarzowi Generalnemu Brytyjskiej Wspólnoty Narodów, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, przewodniczącym Komisji i Rady Wykonawczej Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, Sekretarzowi Generalnemu oraz rządowi państw Południowoafrykańskiej Wspólnoty na rzecz Rozwoju i jej Forum Parlamentarnemu.